

ΣΥΝΘΙΑ
ΝΤ' ΑΠΡΙΞ ΣΟΥΗΝΙ

Η φωλιά

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Best book 2016
People

New York Times
Best seller

Η ΦΩΛΙΑ

Σειρά: Ξένη Λογοτεχνία
Συγγραφέας: Cynthia D'Aprix Sweeney
Τίτλος Πρωτοτύπου: The Nest
Μετάφραση: Πόλυ Μοσχοπούλου
Επιμέλεια: Νεφέλη Χαραλαμπίκου
Σελιδοποίηση: Αλίκη Τριανταφυλλίδου
Εκπόνηση εξωφύλλου: Φαίδων Σμυρναίος – ΑΡΧΕΤΥΠΟ
Θεώρηση Δοκιμίων: Εύη Ζωγράφου

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Copyright © 2016 by Cynthia D'Aprix Sweeney
© 2017 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
Σόλωνος 136, 106 77, Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339, 210 3803925 Φαξ: 210 3829659
e-mail: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr
ISBN 978-618-5284-09-1

ΣΥΝΘΙΑ ΝΤ'ΑΠΡΙΞ ΣΟΥΗΝΙ

Η φωφιά

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΠΟΛΥ ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΥ

Το πρωτόλειο μυθιστόρημα της Σύνθιας Ντ'Απρίξ Σουήνι, Best Seller των *New York Times*, κρίθηκε ως το «καλύτερο βιβλίο» του 2016 από το *People*, την *Washington Post*, το *San Francisco Chronicle*, το *NPR*, το *Amazon*, το *Refinery 29* και το *LibraryReads*. Ήταν επίσης μέσα στις κορυφαίες επιλογές του *Goodreads*, επιλογή του *Barnes & Noble Discover New Writers' Pick* και επιλογή επίσης του *Indie Next #1 Pick*. Έχει ήδη μεταφραστεί σε πάνω από 25 χώρες.

«Εξιλεωτικό»

— Άμυ Πέλερ, συγγραφέας του *Yes Please*

«... σκοτεινά κωμικό και έντονα εκλυστικό...»

— Elizabeth Gilbert, συγγραφέας του
The Signature of All Things

«*Η φωλιά*, εύθυμη και μεγαλόκαρδη, είναι ένα πρώτο μυθιστόρημα πέντε αστέρων!»

— *People*

«Το γράψιμό της είναι σαν γνήσια μαύρη σοκολάτα! Γλυκόπικτη και γεμάτη πλούσια γεύση που την τρως αργά, γιατί δεν θέλεις να τελειώσει!»

— *Entertainment Weekly*

«Χιούμορ και απολαυστική ειρωνεία διατρέχουν αυτό το ολοζώντανο πρώτο μυθιστόρημα!»

— *New York Times Book Review*

*Ανέκαθεν υπήρχε διχογνωμία:
τι κρατάς, τι αλλάζεις
— ΓΟΥΪΛΙΑΜ ΤΡΕΒΟΡ,
«Οι γυναίκες εκείνου που κούρδιζε πιάνο»*

*Να πώς ήξερα πως η ιστορία τούτη
θα μου ράγιζε την καρδιά
Όταν την έγραψες
Να πώς ήξερα πως η ιστορία τούτη
θα μου ράγιζε την καρδιά
— ΕΪΜΙ ΜΑΝ,
Όπλο ξεχασμένο*

*Στην οικογένεια: στους γονείς
μου Ρότζερ και Τερέζα, στην
αδελφή μου Λόρα και στους
αδελφούς μου Ρίσαρντ και Τόνι
– που όλοι τους αγαπούν μια
καλή ιστορία, όμορφα ειπωμένη.*

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Για τη γενναιόδωρη προσφορά τους σε υποστήριξη, σε χρόνο και σε γνώσεις (με αφήναν καμμιά φορά και να δανείζομαι από τη ζωή τους) οφείλω χιλιάδες ευχαριστίες και σχεδόν ισάριθμα κοκτέιλ στους: Belinda Cape, Madeline Dulchin, Rory Evans, Kate Flannery, Robin Goldwasser, John Hodgman, Natasha Lehrer, Jenny McPhee, Liza Powel O' Brien, Rebecca Odes, Rachel Pastan, Amy Poehler, Amy Scheibe, Katherine Schulten (που μ' ενθουσιασμό διάβασε τόσα πολλά χειρόγραφα αυτών των σελίδων, ώστε άρχισα να φοβάμαι για τη διανοητική της υγεία), Jill Soloway, Jen Strizer, Sarah Thyre, Janie Haddad Tompkins και Paul Yoon. Και στον εκλιπόντα, σπουδαίο David Rakoff.

Τα σεμινάρια συγγραφής Bennington είναι ιδανικός τόπος να επενδύσει κανείς δυο χρόνια της ζωής του, κι εκεί ακριβώς βρήκα τη δική μου Φωλιά –αληθινούς φίλους, έμπιστους αναγνώστες– τους Rob Faus, Erin Kasdin, Melissa Mills-Dick, Kathryn Savage και Megan Renehan (αισθητή η απουσία της). Ευχαριστώ τους συ-

ντρόφους στο εργαστήρι συγγραφής και τους συντελεστές και προσωπικό του Bennington, ιδιαίτερα τον Bret Anthony Johnston που διάβασε τις πρώτες τριάντα σελίδες αυτού που θεώρησα κατ' αρχήν άθλιο διήγημα και με διαβεβαίωσε, ότι επρόκειτο για την αρχή μιας νουβέλας. Ο ενθουσιασμός του μου έδωσε την αυτοπεποίθηση να ξεκινήσω αυτό το βιβλίο και οι συμβουλές του, η διαίσθηση, το χιούμορ, η υπομονή και η φιλία του με καθοδήγησαν έως το τέλος.

Ο πράκτοράς μου Henry Dunow και η επιμελήτριά μου Megan Lynch, όχι μόνο βελτίωσαν τα πάντα σ' αυτές τις σελίδες, αλλά είναι πραγματική απόλαυση η καθημερινή συνεργασία μαζί τους. Δεν ξέρω ποιο χωριό έσωσα σε προηγούμενη ζωή για να είμαι αντάξιά τους, πρέπει όμως να ήταν σπουδαίο. Ευχαριστώ επίσης τον Daniel Halpern και όλους στο Ecco για το επίπονο έργο τους για λογαριασμό μου, ιδιαίτερα τις Eleanor Krise-man και Sonya Cheuse.

Είμαι ευγνώμων στους γονείς μου που μου διάβαζαν και μου πέρασαν την αγάπη τους για τα βιβλία και τη γλώσσα. Ευχαριστώ τα παιδιά μου, Mathew και Luke, που μ' άφηγαν να τους διαβάζω, ώσπου άρχισαν να μένουν ξύπνιοι μετά από μένα, και εξελίχθηκαν σε εξαιρετικά ενδιαφέροντα, ευφυή και διασκεδαστικά άτομα και γεμίζουν το σπιτικό μας με μουσική.

Τέλος, και το πιο σημαντικό, οφείλω έναν κόσμο αγά-

της και ευγνωμοσύνης στον σύζυγό μου, Mike, που η πίστη του σ' εμένα υπήρξε τόσο απόλυτη παρά τις τόσο ισχνές ενδείξεις, ώστε το βιβλίο να τον δικαιώσει και να τον αποτρέψει από το να χαρακτηριστεί ανόητος. Όσο κάνουμε ο ένας τον άλλον να γελάει, όλα πάνε καλά σ' ετούτον τον κόσμο.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Όσο οι λοιποί καλεσμένοι τριγύριζαν στην εξέδρα του παραλιακού κέντρου κάτω από τον ουρανό του κοντόβραδου εκείνο το μεσοκαλόκαιρο, απολαμβάνοντας με μικρές γουλιές το ποτό τους για να διαπιστώσουν κατά πόσον οι μπάρμαν σέρβιραν από το πάνω ράφι, όσο ισορροπούσαν καβουροπιτάκια σε χαρτοπετσέτες, παρατηρώντας αρμοδίως πόσο τυχεροί στάθηκαν με τον καιρό, αφού αύριο θα ξανάρχιζαν υγρασίες, ή επί-κρίνοντας αναρμοδίως το εφαρμοστό μεταξωτό νυφικό, μήπως για το ξέχειλο ντεκολτέ έφταιγε το κακό ράψιμο ή το φτηνό γούστο (κάποιο είδος λουκ, όπως θα έλεγαν οι δικές τους θυγατέρες), ίσως πάλι κάποια περιττά κι απρόσμενα κιλά, οπότε κι έκλειναν το μάτι με κοινότοπους αστεϊσμούς του τύπου αφήστε τις τοστιέρες και πιάστε τις πάνες, ο Λίο Πλαμπ αναχωρούσε από τον γάμο της εξαδέλφης του παρέα με μια σερβιτόρα.

Ο Λίο είχε αποφύγει συστηματικά τη συμβία του, τη Βικτόρια, που μόλις και μετά βίας του μιλούσε, και την

αδελφή του τη Μπέατρις που δεν σταματούσε να του μιλάει – φλυαρώντας ασταμάτητα για τη συγκέντρωση της Ημέρας των Ευχαριστιών. Άκου *Ευχαριστίες*. Ιούλιο μήνα. Ο Λίο είχε είκοσι χρόνια να περάσει γιορτή με την οικογένεια, από τα μέσα της δεκαετίας του '90, αν δεν τον απατούσε η μνήμη του. Και δεν είχε διάθεση να κάνει τώρα την αρχή.

Τρεκλίζοντας ελαφρά κι αναζητώντας το φημολογούμενο άδειο υπαίθριο μπαρ, ο Λίο εντόπισε για πρώτη φορά τη Ματίλντα Ροντρίγκεζ να περιφέρει ένα δίσκο με ποτήρια σαμπάνιας. Διέσχιζε το πλήθος τυλιγμένη θαρρείς σε μια λαμπυρίζουσα άλω – εν μέρει γιατί η δύση του ήλιου έλουζε το ανατολικό άκρο του Λονγκ Άιλαντ μ' ένα ξεδιάντροπο ροζ, εν μέρει χάρη στην απόλυτη σύγχυση που προκαλούσε στις συνοχές του Λίο η όντως εξαίρετη κοκαΐνη. Οι φυσαλίδες που απογειώνονταν και προσγειώνονταν στο δίσκο της Ματίλντα έμοιαζαν με εκστατικό κάλεσμα, ένα κάλεσμα προορισμένο μόνο γι' αυτόν. Τα πυκνά μαύρα μαλλιά της ήταν πιασμένα πίσω σ' έναν βολικό κότσο και αναδείκνυαν τα πλατιά ζυγωματικά της: ήταν όλη μαύρα μάτια και σαρκώδη κόκκινα χείλη. Ο Λίο ακολούθησε με το βλέμμα το κομψό λίκνισμα των γοφών της, την πορεία της μέσα στο πλήθος των καλεσμένων, τον άδειο πια δίσκο που κρατούσε ψηλά πάνω από το κεφάλι της σαν δαυλό. Άρπαξε ένα μαρτίνι από έναν περαστικό σερβιτόρο και

την ακολούθησε στις κυλιόμενες από ανοξείδωτο ατσάλι πόρτες μέχρι την κουζίνα.

Η ΑΙΣΘΗΣΗ ΠΟΥ ΒΙΩΝΕ η Μαντίλντα (δεκαεννιά χρονών, επίδοξη αοιδός, απρόθυμη γκαρσόνα) ήταν ότι τη μια στιγμή σέρβιρε σαμπάνια στα εβδομήντα πέντε μέλη της ευρύτερης οικογένειας Πλαμπ και τους στενούς φίλους τους και την άλλη ταξίδευε σφαίρα προς το λιμενοβραχίονα του Λονγκ Άιλαντ μέσα στην ολοκαίνουργια με λίζινγκ αποκτηθείσα Πόρσε του Λίο και με το χέρι της στον καβάλο του εφαρμοστού λινού παντελονιού του, ενώ με τη ρόγα του αντίχειρα μάλαζε αδέξια το κάτω μέρος του πέους του.

Η Ματίλντα είχε αντισταθεί όταν ο ο Λίο τη στρίμωξε αρχικά μέσα σ' ένα πλαϊνό κελάρι, σφίγγοντας με τα δάχτυλα τους καρπούς της και βομβαρδίζοντάς την με ερωτήσεις: *Ποιά είσαι; Από πού ήρθες; Με τί άλλο ασχολείσαι; Είσαι μοντέλο; Ηθοποιός; Είσαι όμορφη, το ξέρεις;*

Η Ματίλντα ήξερε τι ήθελε ο Λίο. Κάτι τέτοιες προτάσεις τις είχε συνεχώς, συνήθως όμως από άνδρες πολύ νεότερους –ή γελοιωδώς γηραιότερους, αρχαίους– που διέθεταν ένα οπλοστάσιο με χωλές ατάκες καμακιού και αόριστα μισαλλόδοξες απόπειρες κολακειάς. (Την προσφωνούσαν επίμονα Τζένιφερ Λόπεζ παρ' ότι δεν

της έμοιαζε καν. Οι γονείς της ήταν Μεξικάνοι, όχι Πορτορικάνοι). Έστω και μέσα σ' αυτό το παραλήθικο τσούρμο, ο Λίο ήταν παράλογα γοητευτικός, λέξη που σίγουρα ουδέποτε είχε χρησιμοποιήσει για κάποιον που σχεδόν απολάμβανε την παρέα του. *Καυτός, ναι, ακόμη και μανούλι θα τον έλεγες, γοητευτικός όμως;* Οι νεαροί που γνώριζε δεν είχαν φτάσει ακόμη στην ηλικία του γοητευτικού. Η Ματίλντα έπιασε τον εαυτό της να περιεργάζεται το πρόσωπο του Λίο πασχίζοντας να εντοπίσει ποιες μεταβλητές κατέληγαν σ' αυτό το “γοητευτικός”. Όπως κι η ίδια, είχε μαύρα μάτια, σκουροκάστανα μαλλιά, δασιά φρύδια. Ωστόσο, ενώ τα δικά του χαρακτηριστικά είχαν έντονες γωνίες, τα δικά της ήταν στρογγυλεμένα και απαλά. Στην τηλεόραση ο τύπος θα μπορούσε να υποδυθεί κάποιον διακεκριμένο, έναν χειρουργό ίσως, κι αυτή θα ήταν η ασθενής με την ανίατη ασθένεια που θα ικέτευε για ίαση.

Από την πόρτα του κελαιριού άκουγε την μπάντα –ορχήστρα μάλλον, τουλάχιστον εξήντα όργανα είχε– που έπαιζε τις συνηθισμένες γαμήλιες μελωδίες. Ο Λίο άδραξε τα χέρια της και την παρέσυρε σ' ένα αργό σλόου. Τραγούδησε κοντά στο αυτί της, πάνω από το ρυθμό, με φωνή ευχάριστα ζωντανή και πλούσια. “Μια 'μέρα που θά 'χω τις κακές μου κι έξω θά 'χει παγωνιά, απλά θά 'ρθεις στον νου μου, όπως είσαι απόψε”.

Η Ματίλντα είχε τινάξει το κεφάλι μ' ένα γελάκι και

τον απομάκρυνε. Την εκνεύριζε το στενό του μαρκάρισμα και ταυτόχρονα έκανε κάτι μέσα της να ηχεί παράφωνα. Το να αντιστέκεται όμως στον Λίο μέσα στο κελάρι ήταν οριακά πιο ενδιαφέρον από το να τυλίγει σπαράγγια σε προσούτο στην κουζίνα, κάτι που όφειλε υποτίθεται να κάνει. Όταν του ομολόγησε δειλά πως ήθελε να γίνει τραγουδίστρια, εκείνος απάντησε αμέσως ότι είχε φίλους στη δισκογραφική εταιρία Κολούμπια, φίλους που πάντα ήταν πρόθυμοι να ανακαλύψουν νέα ταλέντα. Τη στρίμωξε πάλι και, αν τη θορύβησε το τρέκλισμά του ή το ότι στήριξε την παλάμη του στον τοίχο για να ισορροπήσει, η ανησυχία της έσβησε μόλις τη ρώτησε αν είχε κάποιο δοκιμαστικό, κάτι δικό της για να το ακούσουν στο αμάξι του.

«Γιατί, αν μ' αρέσει», είπε ο Λίο πιάνοντας τα λεπτά δάχτυλα της Ματίλντα με τα δικά του, «θέλω να το προωθήσω αμέσως. Να σε βοηθήσω να το δείξεις στα κατάλληλα άτομα».

Συνεχίζεται...

Μεταφράστηκε σε 25 χώρες

Ενα παγερό απόγευμα στη Νέα Υόρκη, η Μέλοντι, η Μπέατρις και ο Τζακ, συναντιούνται για να αντιμετωπίσουν τον χαρισματικό και ριψοκίνδυνο αδελφό τους Λίο, που μόλις έχει βγει από κέντρο αποτοξίνωσης.

Για να λύσουν τα οικονομικά τους προβλήματα, βασίζονται όλοι στην αξιοσημείωτη περιουσία που τους αφήνει ο πατέρας τους.

Η Μέλοντι, σύζυγος και μητέρα, μένει σε προάστιο και έχει βάλει υποθήκη το σπίτι της, για να πάρει δάνειο για τα δίδακτρα του πανεπιστημίου των κοριτσιών της. Ο Τζακ, αντικέρ στο επάγγελμα έχει δανειστεί για να σώσει το κατάστημά του. Η Μπέατρις, κάποτε πολλά υποσχόμενη συγγραφέας, αδυνατεί να ολοκληρώσει ένα βιβλίο, απογοητεύοντας τον εκδότη της...

Τα τέσσερα αδέρφια είναι αναγκασμένα να ξεπεράσουν παλιές κακίες και ανταγωνισμούς, και να ατενίσουν επιτέλους κατά πρόσωπο τις επιλογές που έκαναν μέχρι τότε στη ζωή τους.

Ένα δυνατό μυθιστόρημα για τους οικογενειακούς δεσμούς και την παρηγορητική αξία της φιλίας, διασκεδαστικό και τρυφερό, ένα συγγραφικό ντεμπούτο που έγινε ένα από τα μεγαλύτερα λογοτεχνικά best seller σε ΗΠΑ και Καναδά.

ΩΚ 207

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339 - 210 3803925
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5284-09-1

9 786185 284091